

- בעשרים ושנים לח.ז. חסודר אצל אמרי פגישת ראשי המפלגות עם חיים, כבקיץ שעבר
(ל.ג. ווינטטון, ועוד) ישחתף גם מק-מיכל.

- די.אק. אי.ג. יצא היום לארץ.

- הגיע הנה גולדמן. דלבוס ובק דיברו עם אידן בגנף ואלה הם הדברים שאידן אמר
לדלבוס:

לפי גנפן הדבר שהוא או משרד החוץ מהנגדים לחלוקה. להיפך, הוא בעד חלוקה בכל הוקף.
בכל קבינט יש דעות שונות, אולם הקבינט כיחידה הוא בעד חלוקה. הדחיות יש להן שלוש
סיבות:

א) ההתנגדות העצומה של הערבים.

ב) המצב המסובך בעולם.

ג) המקומים של היהודים.

ובאשר לעליה - חושש אידן שאם יבטלו עכשיו המכסימום הפוליטי לא רק שלא יוכלו להכניס
יהודים אלא יצטרכו יהודים לצאת...
דלבוס הגיד שצפת מעונינת בהחשפת הפתרון.

- בוועידת האגודות למען חבר הלאומים הציעו היום הפולנים שיש צורך להקים מדינה
יהודית לפתרון שאלת העם היהודי - בא"י. או בארץ אחרת.

15.2.38

סעודתי בצהרים עם אנשי פלסטין דרק, סיידבוטס, סקר, ולכהן. התרכים עתידים לדעת
סיידבוטס להתפשט בסוריה ובעירק. בתוך החוגים המנהיגים הוא מצא בוז וביכול צמוד
לערבים. הפך ערביות שכמה מדינאים אנגלים רודפים אחריה היא דמיון שוא. רק ברית
עם הוריקיה ויחודה תבטיח עניני אנגליה בים התיכון המזרחי.

- שיחות ושיבות עם ברוד, גולדמן ובלומפלד.

כל. ביקר בגרמניה, ציחיה, יוגוסלוויה, הולנד, בלגיה, התנועה נבוכה, מחסרמים
על חוסר קשר עם ההנהלה. אין יודעים מה המצב ומה הן כוונות ההנהלה. שתיקת המחייבים
כזיקה. אפילו שתיקתו של ויצמן עשתה רושם כאילו הוא חזר מדעתו, עומד על כינוס
הוה"פ. אם אין צורך חיצוני - יש בכך צורך פנימי. לזאת אני מסכים, וכשיבוא הנה ו.
ננטרך לקבוע ^{יום} ~~א~~ הכינוס. רצוי 15 במרס בלונדון.

16.2.38

פוריסון טרב להשתתף במשלחת; במקומו יבוא נואל-בקר, המומחה לענייני חוץ במפלגת
העבודה. אטלי הסכים שהוא ישתתף מטעם מפלגת העבודה.

- בשש וחצי בערב נפגשתי עם נואל-בקר ב"בית". הוא פתח בצורך של "פינוי" (sempre)
כר הערבים מא"י". אמרתי לו אנו עומדים על כך שירשה ליהודים להכנס (to mix in)
לדרך במספר רב. אולם רעיון הטרנספור, הוא בשביל נ.ב. "רעיון קבוע". הוא השתתף בחילופי
האוכלוסין בין תורכיה ויוון והוא נלהב מהפתרון הזה שהביא ברכה גם ליוון וגם לתורכיה
והסרה שלום בין ~~א~~ שני העמים. אמרתי לו שאני חושש בכל זאת שהוא יפסיד את זמנו הקצר
שהיה לו מחקר אם ידבר רק על הטרנספור, ביחוד לאחר שהממשלה הכריזה פומבית שהיא דוחה
ההכרה כפויה; ואין אנו יכולים לבסות בהבטחותיהם כלפי היהודים אולם אין היא רגילה
לדון מהתחייבויות כלפי הערבים, ולכן דעתי היא שיעמוד קודם כל על סכנת הדחיות
וההיות.

נ.ב. הודיעני ש ^{לדבר} יעצה לדבר נגד הועדה הטכנית בכלל, כי לממשלה יש כל החומר
הדרוש והיא יכולה להחליט בעצמה על הכל.

ראיתי עצמי נאלץ לטעון גם נגד דעה זו. אמרתי לו, א) אין להניח שהממשלה חסכלק
מסליחת ועדה, לאחר שהכריזה עליה בגנף, בספר הלבן ובפרלמנט, ואולי כבר מינתה את
הועדה. ב) יש בלי ספק צורך בועדה לבדוק כמה שאלות פנינסיות, מסקיות וגם פרסי
הגבולין.